В удовичій одежі йдеш
Через сей світ
І ноги на терни кладеш
Вже сотки літ.

Зі змучених грудей трясеш
Кровавий слід.
І руки скovані несеш
Вже сотки літ.

Падеш, як пада на сніги
Ізмерзлий цвіт,
Бо мучать Тебе вороги
Вже сотки літ,

І чорна зрада гріб гребе
Тобі в привіт,
Бо діти зраджують тебе
Вже сотки літ.